

Arrest

nr. 260 270 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. THEUWISSEN
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. THEUWISSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 17 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 15 september 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2017 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 16 maart

2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 oktober 2018 dient verzoekster een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 mei 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 9 september 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 september 2019. Verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep op 14 februari 2020 met arrest nr. 232 638.

Op 6 april 2020 dient verzoekster een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 4 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 september 2020 dient verzoekster een zesde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 4 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 februari 2021, met kennisgeving op 16 februari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)
INREISVERBOD

(…)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met haar Nederlandse zoon. De eerste twee aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 17.03.2017 en op 19.09.2017, werden geweigerd op respectievelijk 15.09.2017 en op 16.03.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen, maar diende vervolgens nog 5 keer na elkaar een gezinshereniging aan met dezelfde Nederlandse zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 19.04.2018 werd op 13.09.2018 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname omdat de zoon van betrokken geen verblijfsrecht meer had in België. Op 25.10.2018 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging met haar zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.10.1980. Deze aanvraag werd op 23.04.2019 geweigerd. Deze beslissing werd op 06.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan diende al op 20.05.2019 een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde zoon in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 09.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 25.09.2019 aan betrokkene werd betekend. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.02.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest dienden betrokkene en haar advocaat hierna toch nog 2 keer gezinshereniging aan met dezelfde zoon. De aanvraag van 06.04.2020 werd op 04.09.2020 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 15.09.2020 aan betrokkene werd betekend met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging alweer niet in beroep tegen deze weigering, gaf ook geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende meteen op 21.09.2020 voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis en van 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met haar Nederlandse zoon. De eerste twee aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 17.03.2017 en op 19.09.2017, werden geweigerd op respectievelijk 15.09.2017 en op 16.03.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen, maar diende vervolgens nog 5 keer na elkaar een gezinshereniging aan met dezelfde Nederlandse zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 19.04.2018 werd op 13.09.2018 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname omdat de zoon van betrokken geen verblijfsrecht meer had in België. Op 25.10.2018 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging met haar zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.10.1980. Deze aanvraag werd op 23.04.2019 geweigerd. Deze beslissing werd op 06.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan diende al op 20.05.2019 een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde zoon in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 09.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 25.09.2019 aan betrokkene werd betekend. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.02.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest dienden betrokkene en haar advocaat hierna toch nog 2 keer gezinshereniging aan met dezelfde zoon. De aanvraag van 06.04.2020 werd op 04.09.2020 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 15.09.2020 aan betrokkene werd betekend met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging alweer niet in beroep tegen deze weigering, gaf ook geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende meteen op 21.09.2020 voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis en van 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Genk aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een

leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en bij een goede lezing van het verzoekschrift ook van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de *fair play* en van de hoorplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“(…)”

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de

betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“(…)”

Er wordt dus verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich slechts tot een uiterst standaard motivering en tot een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster: zo wordt er bijvoorbeeld nergens verwezen naar het feit dat verzoekster hier een regularisatieaanvraag cf. 9bis Vreemdelingenwet heeft lopen, noch naar het gegeven dat verzoekster hier meerdere legale naaste familieleden heeft (zoals zoon, moeder, ...).

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar zoon, die werden afgewezen en waarbij haar reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster heeft hier immers haar familie. De referentiepersoon verblijft hier op legale wijze (stuk 3). Dit betreft bovendien haar zoon, die nog maar enkele jaren meerderjarig is en nog steeds bij zijn moeder inwoont! Moeder en zoon vormen dus nog steeds 1 gezin.

Verzoekster heeft hier ook nog andere familieleden, zoals haar moeder en broers/zussen (stukken 5-7).

Met deze naaste familieleden, en zeker met haar zoon, onderhoudt verzoekster een hecht gezins- en familieleven, in die zin dat artikel 8 EVRM van toepassing is.

Nochtans worden deze familiebanden op geen enkel punt besproken in de bestreden beslissing!

Dergelijke informatie is nochtans beschikbaar voor verwerende partij, daar verzoekster, op basis van haar integratie én gezins- en familieleven alhier, een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet indiende, waarin nog geen beslissing vanwege verwerende partij voorligt (stuk 8).

Op basis van deze gegevens (integratie en gezins- en familieleven alhier) is het dus de bedoeling van verzoekster om hier op legale wijze te verblijven. Verzoekster werd alleszins naar aanleiding van haar eerste aanvraag gezinshereniging in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

De eerste twee aanvragen (toen nog op basis van artikel 40 bis Vreemdelingenwet) werden geweigerd, en ook de 5 daaropvolgende aanvragen (op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet) werden helaas geweigerd. Doch verzoekster heeft hier zoals gezegd thans nog een lopende regularisatieaanvraag.

Het afleveren van een inreisverbod, op basis van dergelijke standaard en gebrekkige motivering, is dus niet alleen onzorgvuldig doch ook nog eens voorbarig.

Stellen dat het indienen van een zoveelste aanvraag in functie van een inwonende zoon “misbruik” van de verblijfswetgeving” betreft, is nogal kort door de bocht en houdt geen rekening met de concrete omstandigheden van het dossier van verzoekster!

Er kan weinig ernstig worden gesteld dat er in casu sprake is van misbruik, of schending openbare orde, of van enige andere reden waarom een inreisverbod van 3 jaar zou kunnen worden opgelegd.

Het is zoals gezegd wel degelijk de bedoeling van verzoekster op hier op legale wijze te verblijven. Verzoekster heeft hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van haar oranje kaart. Zij wenst daarbij dat haar aanvraag gezinshereniging, dan wel haar regularisatieaanvraag wordt goedgekeurd, daar al haar belangen zich hier situeren.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoekster geniet immers een blanco strafblad en heeft hier reeds haar best gedaan om zich te integreren, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het gevaar dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent het opleggen én omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar, waarbij verwerende partij zich beperkt tot uiterst stadaard motivering en een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen, zonder ook maar op een enkel punt melding te maken van de lopende regularisatieaanvraag in hoofde van verzoekster, noch van haar naaste familieleden die hier op legale wijze verblijven.

Waarom dit het opleggen van een inreisverbod verantwoordt in de specifieke omstandigheden van verzoekster én waarom deze termijn van drie jaar wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoekster onderhoudt hier inmiddels een gezins- en familieleven met de referentiepersoon, waarmee zij al jaren samenwoont, alsook met haar andere naaste familieleden (zie supra).

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel op geen enkel moment rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar zoon (alsook haar andere naaste familieleden) lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen afdoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de privé en familiale leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een standaard motivering in dit verband.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). ”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende tot geen rekening gehouden met het privé en familieleven van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.
Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ’

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op privé-, familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een privé-, familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het privé- en familieleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters privé- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zoals *in casu* de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest aanhaalt, maar nalaat op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Het enig middel is op dat vlak onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden, die de zaak van verzoekende partij kenmerken, opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is. Er wordt uitgelegd waarom er een risico op onderduiken bestaat en de reden van het gepleegde misbruik van de procedure is weergegeven.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Tevens wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.4. In zoverre de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 16 februari 2021 aan de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd ter kennis gegeven, daterend van 2 februari 2021, zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verder blijkt dat voordien al aan de verzoekende partij meermaals een bevel om het

grondgebied te verlaten werd gegeven (zie ook punt 1.) Verzoekende partij betwist dit niet. Het loutere gegeven dat het thans bestreden inreisverbod motieven bevat die verwijzen naar haar tevergeefse procedures en aanvragen, houdt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt – geenszins in dat het inreisverbod niet op adequate motieven steunt.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat stelt:

“Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met haar Nederlandse zoon. De eerste twee aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 17.03.2017 en op 19.09.2017, werden geweigerd op respectievelijk 15.09.2017 en op 16.03.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen, maar diende vervolgens nog 5 keer na elkaar een gezinshereniging aan met dezelfde Nederlandse zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 19.04.2018 werd op 13.09.2018 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname omdat de zoon van betrokken geen verblijfsrecht meer had in België. Op 25.10.2018 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging met haar zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.10.1980. Deze aanvraag werd op 23.04.2019 geweigerd. Deze beslissing werd op 06.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan diende al op 20.05.2019 een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde zoon in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 09.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 25.09.2019 aan betrokkene werd betekend. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.02.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest dienden betrokkene en haar advocaat hierna toch nog 2 keer gezinshereniging aan met dezelfde zoon. De aanvraag van 06.04.2020 werd op 04.09.2020 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 15.09.2020 aan betrokkene werd betekend met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging alweer niet in beroep tegen deze weigering, gaf ook geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende meteen op 21.09.2020 voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis en van 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Genk aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”

De Raad kan deze motieven ondersteunen. De verzoekende partij betwist niet dat een inreisverbod kan worden opgelegd indien een bevel geen termijn van vrijwillige terugkeer voorziet. De motieven van de bestreden beslissing berusten op een juiste feitenvinding en bevatten een correcte en redelijke beoordeling. In dit geval heeft de verzoekende partij duidelijk misbruik gemaakt van procedures door tal van gezinsherenigingsaanvragen in te dienen, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, en werd in eerdere weigeringsbeslissingen van de gezinsherenigingsaanvragen al gewezen op het feit dat geen nieuwe documenten werden voorgelegd (zie beslissing van 9 september 2019), samen met de vaststelling dat de verzoekende partij *quasi* ononderbroken is tewerkgesteld in België.

Het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels een procedure heeft opgestart om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk. Dergelijke procedure is niet schorsend. De verwerende partij laat de Raad weten dat op 30 juni 2021 deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk afdoende uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat de verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft om op hardleerse wijze keer op keer nieuwe gezinsherenigingsaanvragen (in functie van dezelfde referentiepersoon) in te dienen en geen gevolg gaf

aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft zij wel degelijk de procedures van de gezinsherenigingsaanvragen misbruikt. Dit volstaat om de duur van het inreisverbod te staven.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering en op “*quasi automatische wijze*” onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.8. Verzoekende partij betoogt wel dat het haar bedoeling is om legaal in België te verblijven, waarbij verwijst naar de aanvraag, verricht in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de oranje kaarten die zij verkreeg.

Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij reeds op 23 april 2019, na een gezinsherenigingsaanvraag die negatief werd afgesloten, een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat zij ook nadien nooit enig gevolg gaf aan de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.). In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat – ondanks de negatieve beslissingen inzake haar verblijfsaanvragen en de daaraan gekoppelde bevelen om het grondgebied te verlaten – de verzoekende partij de procedures, voorzien in de artikelen 40bis en 47/2 van de Vreemdelingenwet, blijft misbruiken. Het loutere feit dat de verzoekende partij na het treffen van het bestreden inreisverbod nogmaals tracht via artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijf te bekomen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het louter verwijzen naar “*integratie*” zonder meer en het in bezit zijn van een blanco strafregister, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.9. De Raad wijst er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag de procedures heeft misbruikt, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen.

2.10. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk familie heeft in België, wijst de Raad erop dat – waar zij verwijst naar haar zoon en “*andere naaste familieleden*” – zij niet aannemelijk maakt dat zij daarmee een beschermenswaardig familierelatie heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad laat gelden dat, waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97*) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij volwassen familieleden heeft op het grondgebied. Met een loutere verwijzing naar deze familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Verder blijkt geen bijzondere afhankelijkheid van haar familieleden temeer de verzoekende partij zelf tewerkgesteld is.

Het louter verwijzen naar “*integratie*” zonder meer en het in het bezit zijn van een blanco strafregister, toont evenmin de schending van het privéleven aan.

Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij de toepassing van artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht en in de synthesenota van 14 november 2019 ook al vaststelde dat de verzoekende partij een volwassen persoon is, een leven elders kan opbouwen, haar zoon haar kan bezoeken en geen afhankelijkheid van haar zoon aantoot. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen andere of nieuwe elementen aanvoert in het middel dan wat eerder werd onderzocht.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.11. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met dienstige specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij. Een individueel onderzoek is gebeurd, zoals uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt. De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen.

2.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd niet duidelijk dat *in casu* het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN